

ΤΟ ΔΣΜΑ ΤΟΥ ΛΩΤΟΥ

(Ἐκ τῆς ΣΚΥΛΛΑΣ, δράματος τοῦ Κυρίου
Σ. Ν. Βασιλειάδου.)

I

Φέρετέ με ὅπου θάλλει
Ἡ μυροίνη καὶ ἡ χλόη
Αἰωνία,
Ὅπου κλώνες ἀνθῶν πλήρεις
Πλάττουν πυκνὴν θολίαν
Πλήρη μύρων.

Φέρετέ με ὅπου ψάλλον
Πρὸς τὰ ῥόδα ἀμιλλᾶται
Τὸ πτηνόν,
Ὅπου ῥύακες πλανῶνται
Ὅπως νήματα εὐμήκη
Ἀργυρᾶ.

Μὲ ἄδρον ταύρων ἄρμα
Φέρετέ με εἰς τὴν νῆσον
Τῶν γελώτων,
Ὅπου λάμπει μόνον ἔαρ
Καὶ καρπὸς αὐτοῦ ἀκμάζει
Ὁ λωτός
Ὁ λωτός...

τῶν Ἀργοναυτῶν. Πρὸς μεγαλητέραν κατανόη-
σιν τοῦ ποιήματος ἐκ τῆς διηγήσεως ταύτης παρα-
θέτομεν ἐνταῦθα τὰ εἰς τὰς Σειρήνας ἀναφερόμενα.

•ΡΕΝΝΟΣ. Αἱ Σειρήνες ἦσαν θυγατέρες τῆς
Μελπομένης καὶ τοῦ Ἀχελώου· παίζουσαι ἐν
Σικελίᾳ ποτὲ μετὰ τῆς Περσεφόνης ἀφῆκαν αὐ-
τὴν δειλῶς νὰ ἀρπασθῇ ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος, ἡ
δὲ Δήμητρα ὀργισθεῖσα μετεμόρφωσεν αὐτὰς εἰς
τέρατα, τηρηθείσης μόνης τῆς παρθενικῆς αὐτῶν
μορφῆς. Παρὰ τὰ τυρρηνικὰ παράλια τῆς Ἰτα-
λίας, ἡ χαριστάτη νῆσος ἐλέγετο Ἀνθέμουσα
ὅπου κατέκησαν. Ἦσαν δὲ τρεῖς. Ἡ Παρθενόπη
ἐκιδάριζεν, ἡ Λευκωσία ἠύλει, ἡ δὲ Λίγεια ἐμε-
λώδει· τοιαύτη δ' ἀπετελεῖτο συναυλία καὶ μου-
σική, ὥστε οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων φθάνων ἐκεῖ
ἠδύνατο ν' ἀντιστῇ πρὸς τὰ γόητρα τὰς μολπῆς
των καὶ νὰ μὴ λησμονήσῃ πατρίδα, φίλους, γο-
νεῖς, ἐκεῖ παρ' αὐταῖς κελυγνῶς, καταλείπων τὸ
πλοῖον αὐτοῦ εἰς τοὺς σκοπέλους καὶ τὴν ζωὴν
του εἰς πάντα θάνατον. Ἦλθομεν ἐκεῖ. Εἶδομεν
μακρόθεν τὸ κάλλος τὸ ἀμύθητον, εἶδομεν κατα-
καλυμμένην τὴν νῆσον ἀπὸ λευκὰ ὄσπ' ἀν-
θρώπων, λεπτὴ εὐώδης αὖρα ἔφερε μέχρις ἡμῶν
τῆς οὐρανίας μουσικῆς των τοὺς πρώτους μελι-
χροὺς τόνους. Αἱ χεῖρες ἠτόνησαν, αἱ κῶπαι
ἐπληττον τὴν γαληνιώσαν θάλασσαν ὡς λιπόθυ-
μοι, εἶτα δ' ἠγέρθημεν ἅπαντες ἔνθεοι προσο-
ρῶντες τὰς Σειρήνας· καὶ πρῶτος ὁ νεαρὸς Βοῦ-
τος ἐταῖρος ἡμῶν, ἐμμανὴς ἀπὸ τοῦ μέλους των
ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν, πλέων πρὸς αὐτάς.
Οὐδεὶς παρεκώλυσεν αὐτόν· ἀλλ' ἀνελάδομεν τὰς
κῶπας ἐν μέθῃ μαγικῇ καὶ ἡ Ἀργὼ ἐφέρετο πε-
τῶσα πρὸς τὴν ἄρρητον ἀρμονίαν τῶν Σειρήνων.

II

Ἐκεῖ ὅπου εἰς λειμῶνας,
Μὲ στεφάνους ἐστεμμένοι
Χρυσανθέμων,
Κύκλῳ κάθηνται ὠρατοὶ
Καὶ χαρμόσυνοι συμπόται,
Δότε χώρον.

Δότε μοι λωτὸν, ἐταῖροι,
Καὶ νὰ πῶ ἀνθοσμῖαν
Ἀπνευστί·
Θέλω λήθην τῶν ἀνθρώπων,
Θέλω λήθην τῶν φροντίδων,
Τῶν παθῶν.

Μετὰ τῆς ζωῆς τὰς λύπας
Τὴν χαρὰν ἄς εὕρῃ τέλος
Ἡ φυχή μου,
Ἵς εἰς ὄνειρον βακχίδος,
Πληρὲς κάλλους καὶ μαγείας,
Εἰς λωτὸν
Εἰς λωτὸν...

Σ. Ν. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

Τὸ πᾶν ἐλησμονήθη, τὸ πᾶν ἀπώλετο. Τί ὁ μέλλων
θάνατος ἐνώπιον τοῦ ἀκουομένου μέλους; Ἀς
ἀπεθνήσκομεν! — Αἶφνης ἀπὸ τῆς πρῶρας τῆς
Ἀργούς τότε ἤκουσθη ἄλλη μολπή, ἄλλη με-
λωδία ἄλλος τόνος οὐράνιος. Ἦτον ὁ Ὀρφεύς.
Ὅποτον μέλος ἀπὸ τὰ χεῖλη του, ὅποτοι τόνοι
ἀπὸ τῆς λύρας του, ὅποια ἀρμονία ἦτον ἐκείνη,
φίλοι μου! Ἡ ἀναδυομένη ἀπὸ τοῦ κύματος
Ἀφροδίτη καὶ εἰς τὰ ὄμματα θνητοῦ θὰ ἦτο ὀλι-
γώτερον ὠραία, ὀλιγώτερον γοῆτις καὶ ἔνθεος
τῆς μουσικῆς ἐκείνης. Μικρὸν καὶ αἱ κῶπαι πάλιν
ἔστησαν. Οἱ ἀργοναῦται ἐστράφησαν πρὸς τὸν
Ὀρφεά, ὁ Ὀρφεύς ὡς θεὸς ἠγωνίζετο πρὸς τὰς
Σειρήνας. Εἰς τὴν μεγίστην ἀνάτασιν τῆς φωνῆς
τοῦ ἀθανάτου μελωδοῦ ἡ Ἀργὼ ὠμίλησεν, αἱ
δὲ Σειρήνες νικηθεῖσαι ἔπεσαν εἰς τὸ κύμα καὶ
ἀπέλπιδες ἐπνίγησαν. Ἐσώθημεν.

•ΓΑΛΑΤΕΙΑ. Ἡ Μήδεια;

•ΡΕΝΝΟΣ. Ἡ Μήδεια προσελθοῦσα ἐφίλησε
τοῦ Ὀρφέως τὰ χεῖλη.

•ΓΑΛΑΤΕΙΑ. Εὐγε, Μήδεια! — Ἀλλ' ὅποτον
λοιπὸν ἄσμα θεσπέσιον ἀνεφώνησεν ὁ Ὀρφεύς;

•ΡΕΝΝΟΣ. Τί θὰ ἔδιδες, Γαλάτεια;

•ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ. Ὅ, τι ἡ Μήδεια.

•ΓΑΛΑΤΕΙΑ (μειδιῶσα.) Ἐὰν ὁ Ὀρφεύς ἦτο
παρών.

•ΡΕΝΝΟΣ. Ἡ μνήμη μου διέσωσε, Γαλά-
τεια, τὰ ἔπη τοῦ, ἀλλὰ τὸ μέλος τοῦ ποῖα ἀη-
δόνο· γλῶσσα θὰ ἐτόλμα ν' ἀπεμιμεῖτο ποτὲ;

•ΓΑΛΑΤΕΙΑ. Ὡ, ἄς ἀκούσωμεν, ῥέννε τὰ
ἔπη κᾶν.